

ဖွန်းဒေသိယစကားလေ့လာချက်

ပါရဂူ (Ph.D) ဘွဲ့အတွက် တင်သွင်းသောကျမ်း

မောင်ထွန်းအောင်ကျော် (မဟာဝိဇ္ဇာ)

မြန်မာစာဌာန
ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်

မတ်လ၊ ၂၀၀၃ ခုနှစ်

ကျမ်းအနှစ်ချုပ်

ဖွန်းဘာသာစကားသည် မကြာမီပျောက်ကွယ်တော့မည့် ရှေးဦးမြန်မာဒေသိယစကားတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ဖွန်းဘာသာစကားပြောသူ အရေအတွက်မှာ (၆)ဦးသာရှိတော့သည်။ ဖွန်းဘာသာစကားကို အချိန်မီ မှတ်တမ်းတင်၍ သရုပ်ဖော်ခြင်းသည် မြန်မာဘာသာစကား၏ သမိုင်းကြောင်းကို လေ့လာရာ၌အထောက်အကူ ပြုနိုင်ပါသည်။ ထိုသို့သရုပ်ဖော်ကြည့်သောအခါ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသည့်အချက်များကိုတွေ့ရသည်။ ဖွန်းဘာသာစကားတွင် ဗျည်းအရေအတွက် (၃၁)ခုနှင့် သရအရေအတွက် (၈)ခုရှိသည်။ ဗျည်း၊ သရ အများစုမှာ မြန်မာစကားနှင့်တူညီသည်။ ဖွန်းဘာသာစကား၏ ဝဏ္ဏဖွဲ့ပုံ၌အဆုံးဗျည်း (၇)ခုရှိသည်။ အဆုံးဗျည်း (၇)ခုအနက် ရပ်သံဗျည်းရှိပုံတွင်မြန်မာစကားနှင့်တူညီသော်လည်း ကျန်မူလရပ်သံ (၆)ခုမှာမူ ဖွန်းဘာသာစကားတွင် ကျန်ရှိ နေပြီး မြန်မာစကားတွင် ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းဖြစ်နိုင်သည့် အဆုံးရန်းပွင့်ဗျည်း (၃)ခုနှင့် အဆုံး နှာသံဗျည်း(၃)ခု တို့ဖြစ်ကြပါသည်။ ဖွန်းဘာသာစကားရှိ တက်ကျသံများသည် မြန်မာစကားရှိ တက်ကျသံများနှင့် အားလုံးနီးပါး တူညီပြီး ထူးခြားသည်မှာ အမြင့်၊ သံပြေ၊ သံလတ် တစ်ခုကိုတွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဖွန်းဘာသာစကား၏ ဝါကျဖွဲ့ပုံ သည် မြန်မာဝါကျဖွဲ့ပုံနှင့် တစ်ထပ်တည်းနီးပါးတူညီသည်။ ပုဒ်ဖွဲ့ပုံတွင်လည်း အလားတူပင် မြန်မာပုဒ်ဖွဲ့ပုံနှင့် တစ်ထပ်တည်းနီးပါးတူညီသည်။ ဖွန်းဘာသာစကားရှိ ဝေါဟာရများတွင် ဒွိဝဏ္ဏလက္ခဏာကို တွေ့ရခြင်းကြောင့် မြန်မာစကားသည် ဧကဝဏ္ဏဘာသာစကား ဟုတ်မဟုတ်ဆုံးဖြတ်ရာတွင် အထောက်အကူပြုနိုင်သည်။ ဖွန်းဝေါဟာရများသည် မြန်မာဝေါဟာရများနှင့် အတော်များများဆင်တူသည်။ ဝါကျဖွဲ့ပုံ၊ ပုဒ်ဖွဲ့ပုံနှင့် ဝေါဟာရပိုင်း တွင် မြန်မာစကားနှင့်တူညီမှုများစွာရှိနေသဖြင့် ဖွန်းဘာသာစကားသည် ရှေးကျသည့် မြန်မာဒေသိယစကားတစ်ခု ဟု ကောက်ချက်ချနိုင်ပါသည်။